

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: P. Š., narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Lancem, daňovým poradcem,
sídlem Moskevská 1/14, 434 01 Most,

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. 44118/16/5000-10470-702394 a č. j. 44120/16/5000-10470-702394,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 10. 2016, č. j. 44118/16/5000-10470-702394 a č. j. 44120/16/5000-10470-702394, **se pro vadu řízení zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 10. 2016, č. j. 44118/16/5000-10470-702394, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce odvodu“) ze dne 1. 9. 2015, č. j. 1899607/15/2500-31472-505633. Tímto platebním výměrem správce odvodu podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 29. 12. 2011 (dále jen „rozpočtová pravidla“) vyměřil žalobci za porušení rozpočtové kázně odvod do státního rozpočtu ve výši 77 926 Kč. Žalobce se zároveň domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. 44120/16/5000-10470-702394, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr správce odvodu ze dne 1. 9. 2015, č. j. 1899626/15/2500-31472-505633. Tímto platebním výměrem správce odvodu podle § 139 a § 147 daňového řádu a podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel vyměřil žalobci za porušení rozpočtové kázně odvod do Národního fondu ve výši 233 777 Kč. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil také oba zmíněné platební výměry.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že vypršela pětiletá lhůta vázanosti na účel projektu stanovená v části II bodu 3. rozhodnutí Ministerstva zemědělství o poskytnutí dotace ze dne 15. 7. 2009, reg. č. CZ.1.25/2.1.00/09.00367, (dále jen „rozhodnutí o dotaci“), přičemž podle části A bodu 11. Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Operačního programu Rybářství 2007 – 2013, (dále jen „Pravidla“) může být kontrola ze strany Státního zemědělského a intervenčního fondu prováděna po celou dobu lhůty vázanosti na účel. Žalobce poznamenal, že v průběhu zmíněné pětileté lhůty bylo vydáno změnové rozhodnutí ze dne 1. 4. 2011, jímž bylo rozhodnutí o dotaci změněno, nicméně Pravidla ani rozhodnutí o dotaci nespecifikují, jaké má změnové rozhodnutí účinky na běh uvedené lhůty. Podle žalobce je namísto výklad ve prospěch účastníka řízení, tedy že lhůta vázanosti a možnost kontroly plynula od podepsání prvního rozhodnutí o dotaci a skončila dne 15. 7. 2014, a proto Ministerstvo financí již dne 21. 7. 2014 nebylo oprávněno provádět kontrolu, daňová kontrola byla zahájena na základě neoprávněného úkonu a platební výměry nemohly být vystaveny. Žalovaný se podle žalobce s tímto argumentem nijak nevypořádal, neboť žalovaným zmiňovaná lhůta vyplývající z rozpočtových pravidel je lhůtou zcela jinou. Žalobce přijetím dotace akceptoval stanovená pravidla a současně oprávněně očekával, že podmínky dodrží i stát, přičemž provedení kontroly po lhůtě vázanosti a navazující vyměření odvodů přesahuje zákonné meze zásahu veřejné moci do soukromých práv. Podle žalobce je třeba na audit provedený po stanovené maximální lhůtě hledět tak, jako by neexistoval, a totéž platí pro následnou daňovou kontrolu. Dodal, že podle § 147 daňového řádu není možné vyměřit daň bez řádného odůvodnění, kterým měla být zpráva o daňové kontrole.
3. Žalovaný podle žalobce nesprávně posoudil, že došlo k porušení zásad při zadávání veřejných zakázek. Žalobce měl za to, že nenaplnil definici zadavatele podle § 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), navíc zadával jen zakázky malého rozsahu, a proto nemusel postupovat podle tohoto zákona, ani dodržovat zásady uvedené v jeho § 6. Podle žalobce bylo jeho povinností postupovat v souladu s Pravidly, což činil, přičemž část A bod 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. b) Pravidel nelze vykládat tak široce jako § 6 zákona o veřejných zakázkách, nýbrž tak, že poskytovatel dotace taxativně a jednoznačně určil, jaké postupy považuje za naplnění zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Žalobce konstatoval, že základním smyslem zákona o veřejných zakázkách i Pravidel je zajištění toho, aby byly veřejné prostředky vynakládány hospodárně a efektivně, a nástrojem k dosažení tohoto cíle je podpořit princip soutěžního prostředí tak, aby zakázku realizoval uchazeč s nejvyšší mírou ekonomické výhodnosti pro zadavatele. Zmíněné zásady jsou proto podle žalobce dodrženy tehdy, pokud podpoří uvedený cíl zákona, nesmí být posuzovány abstraktně bez konkrétní situace a k jejich nedodržení dochází tehdy, pokud existují uchazeči, kteří chtějí danou zakázku realizovat, ale postup zadavatele jim v tom brání. Žalobce poznamenal, že všichni potenciální uchazeči měli možnost požádat o dodatečné informace a podat námitky, což nikdo neučinil. Na tyto argumenty však žalovaný nereagoval, ačkoli podle žalobce měl popsat a vyhodnotit konkrétní situaci i s ohledem na stav trhu v dané době. Formalismus uplatňovaný oběma správními orgány žalobce odmítl.

4. Žalobce dále upozornil na to, že u zakázek s předpokládanou hodnotou nepřesahující 500 000 Kč (bez DPH) není v části A bodu 9. Pravidel výslovně uvedeno, že zadavatel musí zmíněné zásady dodržovat. Z toho, že žalobce stanovil ve výběrovém řízení přesné parametry a že hodnotil i nabídky, které je nesplňovaly, podle žalobce automaticky nevyplývá porušení části A bodu 9. Pravidel, neboť musí být zohledněno i vnímání daných skutečností ze strany potenciálních uchazečů. Žalobce podotkl, že auditní orgán ani správce odvodu na rozdíl od žalobce neprovedli rozbor trhu a žalovaný předmětné argumenty odmítl, aniž by to řádně odůvodnil. Žalobce připomněl, že jej v tomto řízení nestíhala důkazní povinnost. Dodal, že ke zvýhodnění určitého dodavatele nemohlo dojít, neboť o zakázku na dodání osobního automobilu se ucházeli tři dodavatelé, což je rozhodující. Zadání přesné technické specifikace by žalobce pokládal za zakázané jen tehdy, pokud by tím byl zvýhodněn určitý dodavatel, k tomu však nedošlo.
5. Podle žalobce správce odvodu nerespektoval rozhodnutí o předběžné otázce. Žalobce vysvětlil, že první kontrolu fyzické realizace projektu provedl dne 26. 8. 2010 Státní zemědělský intervenční fond, aniž by zjistil nějaké závady. Žalobce měl za to, že správce daně byl tímto rozhodnutím vázán. Konstatoval, že rozdílný právní názor dvou orgánů veřejné správy na stejnou skutečnost nemůže být přičten k jeho tíži, když navíc existuje překážka věci rozhodnuté. Podle žalobce se nejednalo o přípustnou opakovanou kontrolu, neboť nová kontrola nezjistila nové skutečnosti, ale jen jinak právně hodnotila totožný skutkový stav, čímž změnila rozhodnutí předchozí kontroly, aniž by je respektovala jako rozhodnutí o předběžné otázce. Žalobce byl přesvědčen, že protokol o kontrole provedené dne 26. 8. 2010 je součástí rozhodnutí, na jehož základě poskytovatel dotace poukázal žalobci peněžní prostředky, tudíž formální znaky pro aplikaci ustanovení o předběžné otázce byly naplněny. Současně žalobce upozornil na své legitimní očekávání, že veřejná moc bude postupovat shodně a stejný skutkový stav posoudí stejně.
6. Ve vztahu ke stanovení výše odvodu žalobce namítal porušení principu proporcionality, které spatřoval v tom, že správní orgány nevycházely z rozhodnutí Evropské komise č. C(2013) 9527 ze dne 19. 12. 2013 (dále jen „rozhodnutí EK 2013“), resp. č. C(2014) 7372 ze dne 3. 10. 2014 (dále jen „rozhodnutí EK 2014“), jež stanoví doporučenou výši finančních oprav pro typové nesrovnalosti. Žalobce zdůraznil, že auditní orgán určil nezpůsobitelné výdaje ve výši 10 % certifikovaných výdajů, přičemž přihlédl k tomu, že byla vybrána Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nabídka s nejnižší nabídkovou cenou. Podle žalobce byly všechny body zjištění auditního orgánu, pokud skutečně šlo o nesrovnalosti, na samé hranici určující, že o nesrovnalost jde, tedy s minimální závažností, a proto žalobce považoval za proporcionální odvod ve výši 5 % (s přihlédnutím ke splnění účelu dotace a k výběru nabídky s nejnižší nabídkovou cenou). Argument žalovaného, že rozhodnutí Evropské komise pro něj není závazné, nemá podle žalobce oporu v platné právní úpravě. Poukázal na poslední odstavec bodu 1.1 rozhodnutí EK 2014, podle kterého se příslušným orgánům v členských státech doporučuje, aby při opravě nesrovnalostí používaly stejná kritéria a sazby, ledaže by uplatnily normy přísnější (o takové není žalobci nic známo). Z toho žalobce dovodil použitelnost předmětného rozhodnutí Evropské komise s tím, že správce odvodu sice rozhoduje nezávisle na auditním orgánem, nikoli však na rozhodnutí Evropské komise. Žalobce uzavřel, že zmíněné rozhodnutí Evropské komise připouští neprovést žádnou opravu, pokud jde o formální nesrovnalost bez finančního dopadu, jako tomu bylo v jeho případě.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že lhůta vázanosti na účel nijak nesouvisí s postavením správních orgánů v daném řízení, neboť daňová kontrola byla zahájena v desetileté lhůtě podle § 44a odst. 1 rozpočtových pravidel. S odkazem na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Afs 107/2014-31, žalovaný zdůraznil, že jeho postup nebyl závislý na postupu Ministerstva financí při provádění auditu, neboť jde o dvě naprosto samostatná řízení. Žalovaný měl za to, že dostal požadavku na přezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí, neboť je z něj patrné, na základě jakých úvah a podkladů shledal důvody pro odvod za porušení rozpočtové kázně opodstatněnými, a věcně se věnoval namítaným argumentům žalobce. Žalovaný přisvědčil žalobci, že nebyl povinen postupovat podle zákona o veřejných zakázkách, nicméně byl povinen postupovat podle Pravidel, což nedodržel. Podle žalovaného je nutné zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace dodržovat vždy, ve všech typech veřejných zakázek a u všech zadavatelů. Žalovaný odmítl, že by protokol Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 26. 8. 2010 měl charakter řízení o předběžné otázce. Závěr o vyměření odvodu je podle žalovaného plně v souladu s odůvodněním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Afs 138/2015-28, neboť bylo prokázáno, že žalobce v průběhu zadávání veřejných zakázek nepostupoval v souladu s uvedenými zásadami, což mohlo omezit další případné uchazeče. Žalovaný uzavřel, že při stanovení výše odvodu přihlédl k tomu, že účel dotace byl splněn a že byly vybrány nabídky s nejnižší cenou, a stanovený odvod ve výši 25 % z částky, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň, respektuje zásadu proportionality a konstantní soudní judikaturu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

8. V replice ze dne 21. 2. 2017 žalobce uvedl, že nezpochybňuje právo daňové kontroly do okamžiku prekluze, avšak v případě odvodu za porušení rozpočtové kázně je situace jiná, neboť správce odvodu může zahájit kontrolu až po podnětu poskytovatele, auditního orgánu, a pokud takový podnět nebyl učiněn zákonně lhůtě, chybí správci odvodu zákonný důvod pro zahájení daňového řízení. Podle žalobce nelze bez auditu zahájit daňovou kontrolu, která není prověřováním tvrzení žalobce, nýbrž rozpočtovými pravidly Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a dotačními podmínkami přesně stanoveným postupem. Žalovaným uváděnou judikaturu proto žalobce pokládal za nepřipadnou. Zároveň žalobce zpochybnil důkazy použité správcem odvodu, neboť audit provedený Ministerstvem financí byl nezákonný a nelze k němu přihlížet. K tvrzení žalovaného, že jednání žalobce mohlo omezit ostatní uchazeče, podle žalobce chybí ve spisu jakékoli odůvodnění a žalovaný se nijak nevyrovnal s argumenty uvedenými v žalobě.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Dříve, než mohl soud přistoupit k přezkoumání napadených rozhodnutí, považoval za nezbytné se vyjádřit k okruhu účastníků řízení, jak jej v žalobě vymezil žalobce, který za žalované označoval správní orgány obou stupňů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ovšem není určení žalované strany v dispozici žalobce, nýbrž žalovaný je stanoven přímo zákonem. Podle § 69 s. ř. s. platí, že *„[ž]alovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla“*. Vycházejí z citovaného ustanovení nemá soud žádné pochybnosti o tom, že žalovaným v projednávané věci je výhradně Odvolací finanční ředitelství, které vydalo žalobou napadená rozhodnutí, jimiž rozhodlo v posledním stupni. Naopak správce odvodu (Finanční úřad pro Ústecký kraj) není žalovaným, ani účastníkem tohoto řízení.
11. Napadená rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním námitkám.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s argumentací týkající se lhůty vázanosti na účel projektu a možnosti provedení kontroly a nereagoval na argumenty ohledně dodržování zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

názoru zdejšího soudu dostál. Žalovaný v napadených rozhodnutích vysvětlil, že správce odvodu zahájil kontrolu plně v souladu s § 44a odst. 9 rozpočtových pravidel a zahájení kontroly Ministerstvem financí po uplynutí lhůty vázanosti není rozhodující. Žalovaný dále citoval část A bod 9. písm. b) Pravidel, ze kterého dovodil povinnost žalobce dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, a popsal rovněž jednotlivá porušení zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, v nichž shledal porušení rozpočtové kázně. Žalovaný tak podle názoru soudu dostatečně reagoval na žalobcovy výše zmíněné argumenty a vzhledem k tomu, že řádně vypořádal i ostatní odvolací námitky týkající se porušení rozpočtové kázně a všechny své závěry dostatečně odůvodnil, pokládá soud napadená rozhodnutí v tomto směru za přezkoumatelná. Jiná situace však nastala ve vztahu k odůvodnění výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, kde soud shledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými, jak bude vysvětleno níže.

14. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že *„[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být ... dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.“* Vycházeje z těchto závěrů zdejší soud konstatuje, že přezkoumatelná odůvodnění napadených rozhodnutí vztahující se k existenci porušení rozpočtové kázně umožňují v tomto rozsahu napadená rozhodnutí přezkoumat i po věcné stránce. Prokázání porušení rozpočtové kázně je ostatně základním předpokladem pro vyměření odvodu, a pokud by k porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce nedošlo nebo pokud by vyvstaly jiné skutečnosti bránící vyměření odvodu, ztratilo by na významu zkoumat správnost jeho výše a dostatečnost jejího zdůvodnění. Soud se proto nyní zaměří na posouzení toho, zda žalobci vznikla povinnost uhradit odvod za porušení rozpočtové kázně, či nikoli, a teprve následně se bude věnovat posouzení dostatečnosti odůvodnění výše tohoto odvodu.
15. K námitkám upozorňujícím na lhůtu vázanosti na účel projektu a omezenou možnost provádění kontroly soud připomíná, že žalobce byl na základě rozhodnutí o dotaci povinen postupovat v souladu s Pravidly, což ostatně sám ani nerozporoval. Podle části A bodu 11. písm. b) Pravidel platí, že kontrola ze strany Státního zemědělského intervenčního fondu může být prováděna ode dne zaregistrování žádosti o dotaci po celou dobu lhůty vázanosti na účel stanovené rozhodnutí. Podle písmene d) téhož ustanovení kontroly prováděné podle jiných právních předpisů, zvláště podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů, nejsou těmito Pravidly dotčeny. Vycházeje z těchto ustanovení soud zdůrazňuje, že žalobcem namítaná lhůta vázanosti na účel projektu, která skutečně činila pět let, omezovala toliko oprávnění Státního zemědělského intervenčního fondu provést kontrolu, vůbec se však netýkala kontrolních oprávnění Ministerstva financí a správce odvodu. Ani auditní orgán, ani správní orgány rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně tak nebyly nijak limitovány lhůtou vázanosti na účel projektu, a veškerá žalobní tvrzení vztahující se k překročení této lhůty jsou proto irelevantní.
16. Žalovaný zcela správně vycházel z toho, že pro účely tohoto řízení je podstatná výhradně lhůta stanovená v § 44a odst. 8 poslední větě rozpočtových pravidel ve znění účinném do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. 12. 2011 (od 30. 12. 2011 přečíslován na odstavec 9), podle které *„[o]dvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.“* Tato lhůta byla v projednávané věci nepochybně dodržena, neboť daňová kontrola byla zahájena dne 15. 4. 2015, platební výměry byly vydány dne 1. 9. 2015 a napadená rozhodnutí dne 7. 10. 2016, tedy se vše uskutečnilo před uplynutím desetileté prekluzivní lhůty počítané od okamžiku porušení rozpočtové kázně, které mohlo nastat nejdříve dne 23. 9. 2010, kdy byla dotace vyplacena na žalobcův účet. K namítané prekluzi práva vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně tudíž nedošlo a příslušné námitky nejsou důvodné.

17. Soud neshledal ani tvrzený nedostatek odůvodnění rozhodnutí o stanovení odvodu (platebních výměrů). Podle § 147 odst. 4 daňového řádu platí, že v případě stanovení daně (zde odvodu) výhradně na základě zprávy o daňové kontrole se za odůvodnění platebního výměru považuje zpráva o daňové kontrole. Vzhledem k tomu, že daňová kontrola byla řádně zahájena v zákonné lhůtě a na základě způsobilého podnětu v podobě zprávy o auditu operace ze dne 9. 10. 2014, č. j. MF-51175/2014/5204, která vycházela z kontroly uskutečněné Ministerstvem financí v době, kdy k tomu bylo oprávněno, nejednalo se podle názoru soudu o daňovou kontrolu nezákonnou, a nezákonná tak není ani zpráva o daňové kontrole. To znamená, že platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně obsahují řádné a zákonné odůvodnění v podobě zmíněné zprávy o daňové kontrole.
18. Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel platí, že *„[p]orušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.“* Za neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu se přitom podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel považuje jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity. Soud proto konstatuje, že pod pojem porušení rozpočtové kázně lze zahrnout i porušení povinností, které žalobci v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek ukládalo rozhodnutí o dotaci.
19. K námitkám týkajícím se porušení zásad při zadávání veřejných zakázek soud uvádí, že podle části A bodu 9. písm. b) Pravidel, která byla pro žalobce závazná jakožto součást rozhodnutí o dotaci, platí povinnost žadatele / příjemce dotace naplňovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, a to pro všechny zakázky bez ohledu na jejich předpokládanou hodnotu. Soud proto nesouhlasí s názorem žalobce, že se na veřejné zakázky s předpokládanou hodnotou nepřesahující 500 000 Kč (bez DPH) nevztahují zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Žalobce má sice pravdu v tom, že nebyl povinen postupovat podle zákona o veřejných zakázkách, nicméně to jej podle názoru soudu nezabývá povinností postupovat podle Pravidel a zmíněné zásady dodržovat, a to nikoli jen v konkrétních případech vyplývajících z podmínek poskytnutí dotace, nýbrž v případě všech veřejných zakázek, které žalobce jako zadavatel v souvislosti s využitím dotace vyhlásil.
20. Soud připomíná, že zpráva o auditu operace ze dne 9. 10. 2014, č. j. MF-51175/2014/5204, ze které správní orgány vycházely, obsahovala především následující čtyři zjištění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Zjištění 1 se týkalo veřejné zakázky na dodávku zemědělských strojů (zakázka nad 500 000 Kč). Auditní orgán shledal, že žalobce neopodstatněně stanovil konkrétní rozměr (šířku) mulčovače 2,8 m a užitečnou hmotnost tandemového přívěsu 14 t bez možnosti jakékoli odchylky od těchto technických parametrů, čímž omezil možnost pro potenciální dodavatele nabídnout předmět podobných parametrů (např. mulčovač o rozměru od 2,5 do 3 m, tandemový přívěs o užitečné hmotnosti od 13 do 15 t). To se promítlo i v podaných nabídkách, kdy uchazeč AGRIMA Žatec s. r. o. splnil jeden technický požadavek, uchazeč KVARTO, spol. s r. o., nesplnil ani jeden a pouze uchazeč RANK CAR s. r. o. splnil všechny technické požadavky. Žalobce dále při hodnocení nabídek postupoval nerovným způsobem, neboť první dvě zmíněné nabídky nevyřadil, ačkoli nesplňovaly požadované technické podmínky, a jako vítěznou vyhodnotil nabídku uchazeče AGRIMA Žatec s. r. o., která obsahovala nejnižší nabídkovou cenu, nikoli nabídku uchazeče RANK CAR s. r. o., která jediná splnila všechny žalobcovy požadavky stanovené v zadávací dokumentaci. Popsané pochybení podle zprávy o auditu odpovídalo typové nesrovnalosti uvedené pod bodem 16 rozhodnutí EK 2013, pro kterou je stanovena doporučená výše finanční opravy v rozmezí 5 až 25 % podle závažnosti. Auditorský tým přihlédl při stanovení výše nezpůsobitelných výdajů k tomu, že byla vybrána nabídka s nejnižší nabídkovou cenou, a vypočetl nezpůsobitelné výdaje ve výši 10 % certifikovaných výdajů vztahujících se k této zakázce. Nezpůsobitelné výdaje tedy činily 138 468 Kč z celkových 1 384 680 Kč, což při zohlednění žalobcova vlastního podílu na financování projektu ve výši 40 % znamená, že podle auditního orgánu byla žalobci neoprávněně proplacena částka 83 080,80 Kč.
22. Zjištění 2 se týkalo veřejné zakázky na dodávku strojů na výrobu krmných směsí (zakázka do 500 000 Kč). Auditní orgán shledal, že žalobce postupoval netransparentně, neboť žádná ze tří podaných nabídek nesplnila požadavek na technické parametry předmětu zakázky, a přesto nebyly vyřazeny a byla vybrána ta s nejnižší nabídkovou cenou, což znamená, že kritéria pro výběr byla v průběhu hodnocení nabídek změněna. Popsané pochybení podle zprávy o auditu odpovídalo typové nesrovnalosti uvedené pod bodem 16 rozhodnutí EK 2013, pro kterou je stanovena doporučená výše finanční opravy v rozmezí 5 až 25 % podle závažnosti. Auditorský tým přihlédl při stanovení výše nezpůsobitelných výdajů k tomu, že byla vybrána nabídka s nejnižší nabídkovou cenou, a vypočetl nezpůsobitelné výdaje ve výši 10 % certifikovaných výdajů vztahujících se k této zakázce. Nezpůsobitelné výdaje tedy činily 15 093 Kč z celkových 150 930 Kč, což při zohlednění žalobcova vlastního podílu na financování projektu ve výši 40 % znamená, že podle auditního orgánu byla žalobci neoprávněně proplacena částka 9 055,80 Kč.
23. Zjištění 3 se týkalo veřejné zakázky na dodávku rybářských potřeb (zakázka do 500 000 Kč). Auditní orgán shledal, že žalobce postupoval netransparentně, neboť žádná ze tří podaných nabídek nesplnila požadavek na technické parametry předmětu zakázky, a přesto nebyly vyřazeny a byla vybrána ta s nejnižší nabídkovou cenou, což znamená, že kritéria pro výběr byla v průběhu hodnocení nabídek změněna. Popsané pochybení podle zprávy o auditu odpovídalo typové nesrovnalosti uvedené pod bodem 16 rozhodnutí EK 2013, pro kterou je stanovena doporučená výše finanční opravy v rozmezí 5 až 25 % podle závažnosti. Auditorský tým přihlédl při stanovení výše nezpůsobitelných výdajů k tomu, že byla vybrána nabídka s nejnižší nabídkovou cenou, a vypočetl nezpůsobitelné výdaje ve výši 10 % certifikovaných výdajů vztahujících se k této zakázce. Nezpůsobitelné výdaje tedy činily 10 297,80 Kč z celkových 102 978 Kč, což při zohlednění žalobcova vlastního podílu na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

financování projektu ve výši 40 % znamená, že podle auditního orgánu byla žalobci neoprávněně proplacena částka 6 178,68 Kč.

24. Zjištění 4 se týkalo veřejné zakázky na dodávku osobního automobilu (zakázka do 500 000 Kč). Auditní orgán shledal, že žalobce postupoval diskriminačně, neboť specifikoval technické požadavky předmětu veřejné zakázky „*osobní automobil Škoda Octavia min. 1,6 TDi*“, ačkoli zadávací dokumentace nesmí obsahovat požadavky nebo odkazy na obchodní firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení výrobků a služeb, která zvýhodňují určitého dodavatele. Popsané pochybení podle zprávy o auditu odpovídalo typové nesrovnalosti uvedené pod bodem 11 rozhodnutí EK 2013, pro kterou je stanovena doporučená výše finanční opravy v rozmezí 5 až 25 % podle závažnosti. Auditorský tým přihlédl při stanovení výše nezpůsobitelných výdajů k tomu, že byla vybrána nabídka s nejnižší nabídkovou cenou, a vypočetl nezpůsobitelné výdaje ve výši 10 % certifikovaných výdajů vztahujících se k této zakázce. Nezpůsobitelné výdaje tedy činily 43 942,50 Kč z celkových 439 425 Kč, což při zohlednění žalobcova vlastního podílu na financování projektu ve výši 40 % znamená, že podle auditního orgánu byla žalobci neoprávněně proplacena částka 26 365,50 Kč.
25. Soud považuje citovaná zjištění auditního orgánu za správná a v nich popsaná porušení zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace za prokázaná. Žalobce by si měl uvědomit, že pro naplnění účelu zadávání veřejných zakázek nepostačuje to, že si vybere uchazeče s nejnižší nabídkovou cenou, nýbrž je třeba, aby veřejná zakázka byla zadána transparentně a nediskriminačně, tj. aby kritéria byla předem jasně specifikována, následně se již neměnila a umožnila přihlášení co nejširšího okruhu uchazečů, a zároveň, aby při vyhodnocování nabídek byla dodržena zásada rovného zacházení, tedy aby zadavatel žádnému z uchazečů nenadržoval. Podle názoru soudu je zjevné, že v případě zakázky na dodávku zemědělských strojů již samotné zadání zakázky bez racionálního důvodu omezilo okruh potenciálních uchazečů příliš restriktivním vymezením technických parametrů zemědělských strojů, což se odrazilo i v tom, že z přihlášených tří uchazečů splnil zadané podmínky pouze jeden, který však nenabídl nejnižší cenu a nebyl vybrán. Žalobce tedy v daném případě nastavil diskriminační kritéria, nechoval se transparentně a porušil povinnost rovného zacházení, neboť nevyřadil uchazeče, kteří zadaná kritéria nesplnili, a jednoho z nich dokonce vybral jako svého dodavatele. Podobná situace nastala u zakázek na dodávku strojů na výrobu krmných směsí a na dodávku rybářských potřeb, kde žalobce postupoval netransparentně, když vybíral z nabídek, které nesplňovaly zadaná kritéria. V případě zakázky na dodávku osobního automobilu nastavil žalobce diskriminační kritéria, neboť požadoval konkrétní model vozidla konkrétní značky, čímž omezil možnost účasti celé řady potenciálních uchazečů, kteří mohli nabídnout srovnatelná vozidla jiných značek.
26. Podle názoru soudu není podstatné, že se nikdo z přihlášených uchazečů nebránil podáním námitek, ani že se na žalobce nikdo neobrátil se žádostí o doplňující informace, nýbrž výhradně to, že ve všech případech těchto zakázek byl okruh potenciálních uchazečů zúžen nevhodně zadanými parametry zakázek, resp. při výběru konkrétního dodavatele nakonec byla zvolena jiná kritéria, než jaká byla stanovena v zadání. Kdyby tato kritéria výběru uplatněná při hodnocení zakázek byla známa již na počátku, mohli se teoreticky přihlásit i další uchazeči, kteří žalobcem vyhlášená kritéria – stejně jako nakonec vybraný dodavatel – nesplňovali, ovšem na rozdíl od vybraného dodavatele se z důvodu nesplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhlášených kritérií ani nepřihlásili. Pro tento závěr nebylo podle názoru soudu třeba činit průzkum či rozbor trhu.

27. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že výběrem uchazeče s nejnižší nabídkovou cenovou naplnil smysl a účel zadávání veřejných zakázek a dodržel zmíněné zásady. Při správném zadání zakázek totiž mohlo být přihlášených uchazečů více a vítězná cena mohla být ještě nižší. Soud dodává, že pokud se žalobce rozhodl čerpat dotaci, zavázal se tím předmětná pravidla včetně citovaných zásad dodržovat. Chtěl-li žalobce větší volnost při výběru dodavatelů, nic mu nebránilo zakoupit příslušné movité věci z vlastních prostředků, a nikoli z poskytnuté dotace.
28. Výše popsané zásady a požadavek na jejich dodržování nepokládá soud za projev formalismu a uzavírá, že žalobce skutečně porušil rozpočtovou kázeň tím, že při výběru dodavatelů zboží, jež mělo být financováno z dotace poskytnuté z veřejných rozpočtů, nedodržel zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Žalobce tedy při výdeji peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu a Národního fondu porušil podmínky, za kterých byly příslušné peněžní prostředky (dotace) poskytnuty. Tím žalobce ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel neoprávněně použil poskytnuté peněžní prostředky a dopustil se porušení rozpočtové kázně. Námitky zpochybňující porušení rozpočtové kázně tedy nejsou důvodné.
29. Dále se soud zabýval namítaným nerespektováním rozhodnutí o předběžné otázce. Podle § 99 odst. 1 daňového řádu platí, že „[v]yskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.“ Soud zdůrazňuje, že za rozhodnutí o předběžné otázce lze považovat výhradně rozhodnutí, nikoli jiné akty orgánů veřejné správy. Protokol o kontrole provedené dne 26. 8. 2010 Státním zemědělským intervenčním fondem ovšem podle názoru soudu není rozhodnutím, tudíž nemůže být ve vztahu k projednávané věci ani rozhodnutím o předběžné otázce. I v případě, že by tento protokol tvořil součást rozhodnutí, na jehož základě byly žalobci poukázány peněžní prostředky, rozhodně tímto protokolem ani rozhodnutím o vyplacení prostředků nebyla závazně vyřešena právní otázka, zda se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně. Předmětný protokol proto ani není způsobilý založit legitimní očekávání, že při zadávání veřejných zakázek dodržel všechny předepsané požadavky. Soud proto neshledal tvrzené porušení legitimního očekávání, ani nerespektování rozhodnutí o předběžné otázce.
30. V této souvislosti soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[z]a dodržení podmínek, které se vážou k udělené dotaci ..., odpovídá příjemce dotace. Skutečnost, že jej poskytovatel peněžních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, na něž je dotace poskytována, ač v době rozhodování o poskytnutí dotace o nich nemohl nevědět, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu. Zásady legitimního očekávání se dále nemůže dovolávat příjemce dotace, který se při nakládání s veřejnými prostředky dopustil zjevného porušení platné právní úpravy“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

38, publ. pod č. 2713/2012 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). V projednávané věci bylo prokázáno, že se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel, tedy porušil platnou právní úpravu. V této situaci se v kontextu citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu nemůže žalobce dovolávat zásahu do svého domnělého legitimního očekávání toliko s odkazem na předchozí provedenou kontrolu.

31. K námitkám upozorňujícím na princip proporcionality soud podotýká, že k problematice porušení rozpočtové kázně existuje poměrně bohatá judikatura, jejíž závěry jsou plně aplikovatelné i v právě projednávané věci. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „... je zřejmý úmysl zákonodárce odvést při porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu odvod ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, tedy i úmysl zohlednit při stanovení výše odvodu tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami.“ K obdobnému případu se shodně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 Afs 107/2008-100, dostupném na www.nssoud.cz.
32. Správce odvodu je povinen při ukládání sankce za porušení rozpočtové kázně ve formě odvodu zejména zohlednit závažnost konkrétních porušení podmínek poskytnutí dotace, závažnost jednotlivých pochybení příjemce dotace ve vztahu k čerpané částce prostředků státního rozpočtu (případně státního fondu, Národního fondu, státních finančních aktiv, apod.), posoudit, v jaké fázi k těmto pochybením docházelo a jaké byly dopady těchto pochybení, a vymezit, jaká část dotace byla čerpána bezchybně, a tuto bezchybnou část zhodnotit v rámci proporcionality výše odvodu (a nikoli až následně v samostatném řízení o prominutí odvodu či jeho části). K uvedeným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40, nebo ze dne 31. 3. 2014, č. j. 2 Afs 49/2013-34, dostupných na www.nssoud.cz.
33. V projednávané věci byl odvod stanoven ve výši 25 % z částky, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň, což se zdánlivě může jevit jako proporcionální řešení. Žalobce však zcela správně poukázal na to, že auditní orgán navrhl provést korekci pouze ve výši 10 % a že podle rozhodnutí EK 2013 či 2014 je pro dané typové nesrovnalosti stanovena doporučená výše finanční opravy 25 %, která může být podle závažnosti snížena až na 5 %. Žalovaný se však návrhem auditního orgánu i rozhodnutími EK 2013 či 2014 odmítl zabývat s tím, že jimi není nijak vázán. Tento právní názor žalovaného soud vyhodnotil jako nesprávný, neboť ačkoli návrh korekce ze strany auditního orgánu skutečně není pro žalovaného závazný a rozhodnutí EK představují toliko doporučení, bylo podle názoru soudu povinností žalovaného řádně zdůvodnit, proč na rozdíl od auditního orgánu stanovil odvod ve výši 25 % a proč nebylo možné jej snížit na 10 %, případně 5 %, jak uvádějí rozhodnutí EK. Na tomto místě soud poznamenává, že v případě žalobce nešlo o nesrovnalosti formální povahy bez skutečného nebo potenciálního finančního dopadu, a proto nebylo namístě od stanovení odvodu zcela upustit.
34. Žalovaný tedy pochybil, pokud řádně nevysvětlil, proč stanovil odvod ve výši 25 %, a nikoli 10 % navržených auditním orgánem či 5 % akcentovaných žalobcem. Toto pochybení žalovaného způsobilo, že jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

35. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu důvodnou a napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení obou věcí žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Na žalovaném tedy bude, aby zvážil, zda je odvod ve výši 25 % skutečně proporcionálním řešením ve vztahu k závažnosti žalobcových pochybení, a pokud na tomto názoru setrvá, aby podrobně zdůvodnil, proč se odchýlil od návrhu auditního orgánu požadujícího korekci jen ve výši 10 %, resp. proč nebyly dány důvody pro snížení odvodu na 5 %, jak s odkazem na doporučení obsažená v rozhodnutích EK 2013 a 2014 požadoval žalobce.
36. Návrhu žalobce, aby soud zrušil také oba platební výměry ze dne 1. 9. 2015, soud nevyhověl, neboť podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[j]e vyloučeno, aby po zrušení platebního výměru správce daně prvního stupně pokračoval v daňovém řízení a o dani znovu rozhodl.“ Zrušení platebních výměrů by tedy bránilo tomu, aby žalovaný, resp. správce odvodu, mohli o odvodu žalobce znovu rozhodnout, a proto bude třeba popsané pochybení napravit v odvolacím řízení.
37. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 16 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti dvěma rozhodnutím ve výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč), z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby žalobcova daňového poradce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2x § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů daňového poradce [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. dubna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)